

die doch kaum mehr bedeutet als der Ganymed für Goethe. Ein Mann darf gar nicht wagen, das ganz verstehen zu wollen; er verstummt und horcht in Andacht der Offenbarung einer Weiblichkeit, die darum göttlich ist, weil sie ganz Natur ist.«

Deklice so ostajale v Sapphinem zavodu navadno toliko časa, da so bile godne za možitev. Kadar so odhajale, ta ali ona nemara, da bi stopila v zakonsko zvezo z možem, ki ga ni ljubila, so obilno tekle solzé. Tako slovo je vsebina mehko žalobni pesmi, ki se je ohranila domalega vsa na nekem pred par desetletji najdenem pápyru; manjka ji začetek in konec; odlikuje se po nedosegljivi zvočnosti izraza — v izvorniku, kajpak:

Je v solzàh se poslavljalà,
poslavljalà, mi dejàla:
»Ostra bol mi v duši grêbe,
ko pustiti moram tebe.«

Vrnem ji besede take:
»Pojdi voljno, misli name!
Znaj, da koder pot te vódi,
ljúbav moja s tabo hódi!

Ti boš mórda pozabíla,
ali jaz bom vdílj pomníla
vseh prelesti, ki uživáli
družno sve jih, ko sve brali

rože v snopce si po trati,
ko si kítila sencà mi
z venci iz vijól, krebuljic,
iz krebuljic in kaduljic,

sebi plêla okoli čêla
cvetk pomladnih pestre kite,
krog vratu jih ovijàla,
v belo nédrje jih stlala,

lepolaso še glavíco
prepájaje si z rosíco
rožnih olj, sladkó vonjavih,
rujno čistih, lesketávih — — —

Ves žar svojega vročega občutja je Sappho vdihnila, vso milino in prelestno pestrost barvitih podob vtakala v svoje svatovske pesmi. Zlágala jih je svojim ljubljenkam za poročni dan, in sicer po večini v obliki zbornih spevov, ki so jih prednašali pri svatovskih obredih zbori deklic na čast svojim srečnim tovarišicam. Nobena teh pesmi se ni ohranila v celoti, le nekaj odlomkov poznamo, vendar zadostujejo, da moremo občudovati v njih veliko nadarjenost pesnice. En sam večji drobec je med njimi, čudna pesem, ki izraža pesnično ljubezen do neveste z brezprimerno neposrednostjo žarnega južnega čuvstvanja. V uvodu omenja nekoliko hudomušno ženina, ki sedi mirno kakor bog nevesti nasproti, v naslednjem pa meri svoje lastno plameneče čuvstvo ob njegovi togi hladnosti:

Kot bog je mož, ki daješ mu pravico,
da srečen v tvoji družbi sme sedeti,
da more ti v okó smehljávo zreti,
slušáje ust ti sladko govorico.

A jaz zakleta v tajen čar se zdím,
če ugledam te, prevzeta z vročo sló,
gomzeč prešine ogenj mi telo,
zastane jezik, nema ostrmim:
mi zagluší uho šumòt neznan,
pogrezne pôgled v sómrak se temán ...

Sprevod neveste na novi dom se je vršil o mraku, pred očmi zvezde večernice. Tej velja tožba majnega drobca, češ, kakó neusmiljena je, da jemlje materi otroka iz okrilja in ga prepušča tujemu možu v lastnino:

Večer, ki privajaš domov,
kar jutrnja zarja razvaja,
ovčico privedeš,
privedeš kozíco,
a materi zvedeš dete!

Deklè, ki se vda v zakon, je podobno cvetlici, če jo pohodi brezčutna noga:

Kakor pogázijo v gori
pastirjev noge hiacinto,
da se škrlatni njen cvet
ospè ko krvca po zemlji!

Čudovita podoba, ki ji je težkó najti enake! Poročila se je druga prijateljica, lepa in še mlada, vendar že blizu dobi, ko pričinja po grških nazorih devišstvo rjaveti. Toda kako ljubeznivo umeje pesnica opravičiti to po večini ne posebno všečno zamudo. Deklè je

ko rdeča medénka na strmi veji,
visoko, visoko v najvišjem vrhu:
pozabil jo je trgáč ob branju —
o, ni je pozabil, do nje ni mogel.

Vprašam te, kolikokrat naletiš v moderni pesmi na tako točno, živo, preprosto, a vendar tako nedopovedno učinkovito prisposodob! Ženin se vedno blagruje in hvali, dasiprav včasih z rahlim podsmeškom, n. pr.:

Kvišku stene, mož zidar:
svatujemo!
V sobo sodi strop visòk:
pirujemo!
Ženin gre, orjak ko Ares:
slava mu!
Višji ko največji hrust:
prezlava mu!

Med svatbenimi obredi je mnogo takih, ki dajejo objestnemu dekliskemu zboru ugodno priliko za nedolžno razposajene šale, naperjene proti moškemu svatom. Najhuje se godi »tovarišu«, ki ima nalógo, da brani sicer radovednim, ali nepoklicanim pričam vstop v poročno sobo. Nadenj se vsiplje od vseh plati ploha zbadljivk, da mu kakor ose brnijo mimo zardelih ušes. Enega le-teh nesrečnikov je obdarila blagodatna narava z izredno velikimi stopali, da jim je ob drobnih dekliskih nožicah približno tako kakor Guliveru